

Есень

Духна вѣгъръ отъ усои
И небето проясни,
Ширнаха се безъ граница
Тъмно модри висини.

И звездитѣ къмъ земята
Гледатъ съ уплахъ и тѣга:
Тѣ едвамъ я разпознаватъ —
Кална, дрипава сега.

Хайдушки пѣсни

День денувамъ — кжтища потайни,
Нощь нощувамъ — пжтища незнайни;
Нѣмамъ тато, нито мама —
Тато да ругае,
Мама да ридае . . .
Леле моя
Ти Пиринъ планино!
Море черно
Цариградско вино.

Съ врагъ врагувамъ — мѣра споредъ мѣра,
Съ благъ благувамъ — вѣра зарадъ вѣра;
Нѣмамъ братецъ, ни сестрица —
Братецъ да ме хвали
А сестра да жали . . .
Леле моя
Сабя халосия!
Море люта
Одринска ракия.